

Descriptors

M. Rosa Font Massot (Sant Pere Pescador, 1957) és llicenciada en filologia catalana. És autora de set reculls de poemes: *Tres notes i el silenci*, *Quadern d'Erinna de Telos*, *Com ombres vives*, *Aigua llunyana*, *La llum primera*, *Des de l'arrel* i *Un lloc a l'ombra*, i de tres novel·les: *Envia'ns un àngel*, *L'ànima del freixe* i *La dona sense ulls*. També ha escrit articles sobre els poetes empordanesos de la Renaixença i sobre Víctor Català, i ha estudiat l'obra poètica de Josep Carner i de Josep M. de Sagarra.

El camí del pont

Contemplar des del present l'univers que ha anat conformant unes paraules, uns versos, un imaginari personal, em produeix un vertigen semblant al de mirar daltabaix d'un cingle sense cap barana de protecció.

M'endinso en un corriol estret i veig, a banda i banda, pollancre i àlbers que dansen amb la tramuntana, esbarzers amb fulles vermelles de tardor o plens de móres a l'estiu, i al meu costat, a vegades ben vistent i a vegades només entrellucat, el riu. Si continuo pel corriol, els joncs i els senissos esdevenen els protagonistes, ben a tocar dels camps de pomeres i de presseguers. M'acosto al riu: els collverds neden d'una banda a l'altra, i una fotja amb el bec blanc es bressola al deixant de la barca d'un pesca-

dor. I encara, emparant els ànecs i els joncs, veig el cel esbandit i llis, emmirallant-se a l'aigua. I més enllà, com un llençol blau estès a l'horitzó, el mar.

Mentre ressegueixo el corriol, m'acompanya un escarabat amb la seva cuirassa de cavaller: s'enfila amb parsimònia per les pedres i branda el cos fins que perd l'equilibri. Amb les potes enlaire, és un quixot vençut. El trabuco perquè continuï la seva ruta. Un so llampeguejant sorgeix d'entre les bardisses i de sobte veig un saltamartí que s'atura damunt del tronc serrat d'un freixe, per on s'enfilen unes quantes formigues amb el seu pas erràtic i absort.

El pensament, com una llançadora, em transporta ara als camins que van fins al poble, camins d'infantesa reiterats i coneguts, però sempre carregats

*El pensament, com una llançadora,
em transporta ara als camins
que van fins al poble*

ROSA FONT I MOURÉL

de màgia. Un és el camí de l'escola, amb les basses glaçades d'hivern, i ben florit a la primavera: les malves creixen als marges, les flors de nit s'arreceren a la paret de can Tòfol, i a la gàbia de can Berto les capses de blat de moro dibuixen formes geomètriques atzaroses i canviants.

L'altre camí és el dels diumenges, una ruta sempre feliç. Passem per davant de ca la Tereseta del Rac i de can Salvador ferrer per anar a missa de dotze amb els pares i els germans. A l'hivern, portem l'abric de quadres i els guants; a l'estiu, el vestit de mudar de color fúcsia amb un rivet blau marí i blanc al voltant del coll i de les mànigues. La meva germana i jo seiem al primer banc de la banda esquerra mirant a l'altar, al costat de les altres nenes de Sant Pere. Quan surt mossèn Salvador de la sagristia, tothom s'alça i comença el ritu de la missa: les pregàries, les lectures, l'homília... Durant el sermó, les nenes ens xiuxiegem coses a l'orella: que si el vestit, que si les sabates... Ens movem inquietes al banc fins que el mossèn ens fulmina amb la mirada. A la sortida de missa, correm cap a la botiga de la Maria

Tianet, a la plaça d'en Caramany. La Riteta ens ven una bossa de pipes que paguem amb la pesseta que ens donen els pares cada diumenge i que hem guardat com un tresor dins la conca de la mà durant la missa. D'altres vegades, anem a la botiga de la Júlia de can Met o a la de la Lola Carrasco, abans de trencar cap a l'esquerra i fer cap al pont. Caminem amb parsimònia, rient i cridant, mentre encetem la bossa de les pipes, d'un color groc encès, amb dos nens que miren embadalits una flor de gira-sol. Quan arribem al pont, ens posem en fila, recolzades a la barana, i contemplem el riu des de dalt. L'aigua passa, cerimoniosa i lenta, i els nostres ulls s'hi aturen encisats. Durant uns moments es pot sentir el silenci. Després, el crec que fan les pipes quan obrim la clova amb les dents s'apodera de l'espai i, amb la mirada serena dels diumenges, observem com les cloves que llancem volen fent mil tombarelles en l'aire, fins que es perden en la immensitat de l'aigua del riu o naveguen —qui sap!— fins al mar.

M. ROSA FONT

L'aigua passa, cerimoniosa i lenta, i els nostres ulls s'hi aturen encisats